

Csokonai Vitéz Mihály:

A szerencse változó

Bár szemét rád a sors mosolyogva nyissa,
Bár feléd forduljon tarka golyóbissa,
Bár nyájas karokkal kívánjon ölelni,
S páva módra fénylő szárnyára emelni,
Bár jójjön kincsekkel talpig bétakarva,
Nála hízelkedjen a bőségnek szarva:
Ne higgy néki, ne higgy; mert sokan megesnek,
Mikor nála boldog életet keresnek.
Ne higgy; mert amidőn legjobban kecsegtet,
Forrót alád éppen azalatt csepegtet.
Midőn legnyájasabb karokkal öleled,
Akkor rakja tele fülánkkal kebeled;
Azért repül veled az ég tetejére,
Hogy mélyebben vessen a pokol mélyére.
Ne higgy hát, barátom, ne higgy mondom, neki,
Mert halálra csálnak szíreni éneki.

De azért ha bánt is, meg ne rezzenj tőle,
Bátor szívvel vonjad fére magad tőle.
Ő asszony s szerencse: minden pontba fordul,
Nem sok, akár vígan legyen, akár mordúl.
Azért hát, barátom! bár szíved rettentse,
Meg ne rezzenj tőle: ő asszony szerencse.
Ellene a virtus fog lenni kőbástya,
Az ártatlanságnak beféd szent palástja.
Ez az a conductor, amelyre mennyköve
Mindig haszontalan ropogással löve.
Ez ama Gibraltar, s ama citadelle,
Melyre minden bombit hasztalan lövelle.